

PRAŠTĚNÁ HOLKA

RADKA ZADINOVÁ

 PRESS

Prašťená holka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Radka Zadinová

Prašťená holka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PRAŠTĚNÁ HOLKA

RADKA ZADINOVÁ

 P R E S S

Copyright © Radka Zadinová, 2023
Illustrations © Marcela Jaklová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-264-4577-7
ISBN e-knihy 978-80-264-4592-0 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-4593-7 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-4591-3 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

1. KAPITOLA

RYBA VE VODĚ

Jmenuju se Zuzana a narodila jsem se ve znamení Ryb. To znamená, že vlastně nikdy nejsem sama. Jsme dvě. Někdy je to k uzoufání a někdy docela sranda. Hádám se sama se sebou, protože nevím, co ta druhá chce. Vím jen to, co chci já. Ale někdo mi pořád brání, někdo se mi plete do cesty, našeptává, vyhrocuje situace a já jsem pak zmatená a kopu kolem sebe.

Není to se mnou snadné. V jednu chvíli se řehtám jako blázen a vzápětí je po smíchu a mně se chce brečet. Maminka to kolikrát nechápe a já, ačkoli bych strašně moc chtěla, aby mě objala a pevně držela, ji od sebe odháním zlými slovy. Většinou nic neříká, jen se na mě tak strašně smutně kouká. Vím, že jí ubližuju, ale dělám to dál. Plivu na ni ošklivá slova a nemůžu to zastavit – i když

bych strašně moc chtěla. Možná jí mám za zlé, že se s ní táta pořád hádá.

V hloubi duše samozřejmě vím, že za to maminka nemůže. Ona ty hádky nevyvolává, ve skutečnosti je nesnáší úplně stejně jako my všichni. Ale neumí to zarazit. O tom, co se doma děje, s nikým nemluvím. Vlastně ani nemám moc s kým. Moje bývalá nejlepší kamarádka Adéla se na mě tak nějak vykašlala a našla si jinou nejlepší kamarádku. A to jsme spolu kamarádily od našich dvou let! Celou věčnost. A teď, když k ní někdy ze zvyku zamířím, se jen ušklíbne a pak se odvrátí a ignoruje mě. Jako bych vůbec neexistovala.

Nerozumím tomu. Já jsem přece pořád stejná. Nebo ne? Ty dvě uvnitř mého těla se mezi sebou věčně dohadují. Nikdy nevím, které z nich mám naslouchat. Je mi deset. Chodím do čtvrté třídy a připadám si tu jako vetřelec. Jako někdo, kdo sem vlastně nepatří. Jsem nejspíš jediná, která tu nemá nikoho, s kým by o přestávkách mohla probrat všechny nepřístojnosti učitelů i nespravedlnost rodičů. Nikoho, kdo by se se mnou smál a koho by zajímalo, co mě trápí.

Jak bych taky mohla? Většinu svého volného času trávím u piana. Bud' s maminkou jezdím do města

do hudební školy – nebo cvičím doma. Někdy až čtyři hodiny denně! Je to dřina. Občas mám na maminku vztek, protože bych mnohem raději litala venku s kamarádkami. Teda, kdybych nějaké měla...

Ale taky mě to baví. Někdy s paní učitelkou nacvičujeme novou skladbu, těžší, než dostávají ostatní, náročnější, a já jsem pyšná, že ačkoli druzí by takovou skladbu zvládli až za několik let, mně to jde skoro samo. Doma se pak hned od dveří vrhám ke klavíru a zkouším si to znovu přehrát. Maminka má radost, když mě vidí v takovém zápalu. Ale jsou i dny, kdy se s ní hádám, kdy cvičit nechci. Kdy jsem na ni zlá. Protože možná, ale jen možná, nebýt klavíru, třeba bych měla aspoň jednu jedinou kamarádku!

Takhle jsem ta divná holka, se kterou se nikdo nebaví. Která skoro nikam nesmí, protože musí cvičit. Nebo se učí. Nebo jezdí do základní umělecké školy a tam dře jako kůň.

Moje učitelka pochází z Běloruska. Někdy není snadné rozumět, co po mně vlastně chce. Sice česky umí, ale ještě jí to tolik nejde. Občas mluví po svém, a to pak na maminku, která na hodiny chodí většinou se mnou, udiveně koukám a čekám, až mi to vysvětlí. Maminka totiž na rozdíl ode mě paní učitelce rozumí, i když mluví rusky. Zatímco my

se ve škole trápíme s němčinou, maminka se kdysi dávno potýkala s ruštinou.

Na klavír se učím hrát od svých pěti let. Tenkrát se mě maminka zeptala, jestli bych to chtěla zkusit. A já jsem nadšeně souhlasila: Ano, ano, ano! Ted' si říkám, jestli to nebyla chyba. Když sedím v učebně a cvičíme skladbu určenou žákům o tři až čtyři roky starším a paní učitelka na mě křičí: Ne, znovu! Znovu! Znovu! – a já opakuju těch pár taktů pořád dokola, pořád, pořád, pořád a ona je málokdy spokojená, chce se mi utéct. Někam hodně daleko. Zahrabat se pod spoustu dek a neslyšet už ani jednou to nespokojené: Ne, znovu!

Ale pak jedeme na soutěž a všechno je zase jinak. Většinu soutěží tady v okolí totiž vyhrávám. A tehdy paní učitelka doslova září spokojeností a maminka je dojatá a šťastná a já... Já asi taky.

Je mi deset let a jsem zvyklá na úspěch, protože už jako pětiletá jsem na jevišti sklízela nadšený potlesk od diváků. Ale oni nevědí, že úspěch není zadarmo.

Maminka to ví. A přesto mě nutí hrát i ve chvílích, kdy se na všechno chci vykašlat. Kdy chci prostě jen jít ven. Lítat venku s holkama, které o mě nestojí. Být součástí toho světa, který mě nechce přijmout...

2. KAPITOLA

TŘI OŘÍŠKY PRO POPELKU

Ráno je u nás zase blázonec. Nevzpomínám si, že by to někdy bylo jinak. Maminka lítá po bytě jako splašená. Stele postele, obléká se, myje, češe, krmí kocoury, kteří už přešlapují u misek a zírají na ni tak vyčítavě, jako by nedostali najíst už celé měsíce. A přitom dohlíží, aby se bráchové taky oblékli a připravili si všechny věci, které dnes budou potřebovat. Já sedím na posteli jen ve spodním prádle, zírám na tu vichřici, co se naším bytem prohání sem a tam, a – zívám...

Maminka se zlobí. Jak by taky ne – čas letí a já pořád ještě sedím na posteli a zívám. „Že tě stáhnou dolů za ty tvoje pačesy?“ vyhrožuje, ale vím, že by to stejně nikdy neudělala. Je to jen její způsob, jak

vyventilovat vztek. Protože zdržuju a ona pospíchá. Jako vždycky.

Slezu neochotně dolů a maminka mi do náruče strká oblečení, které mi večer připravila na židli. Oči se mi rozjasní, když poznám, co to je. Moje babička mi totiž ušila naprosto boží kalhoty a vypasované sáčko. Už včera, když jsem si to zkoušela, jsem si představovala, jak mi všichni ve škole budou závidět. Sekne mi to. Prohlížím se v zrcadle tak dlouho, až maminka ztratí trpělivost a opravdu mě lehce zatahá za vlasy.

„Nezdržuj,“ popožene mě. „Honem!“

Nažene nás všechny na maličkou podestu nad schodištěm, kde se obouváme. Někdo zvoní. Obličeje se mi rozjasní. „Kiki!“

Maminka už se taky usmívá. „Já vím. Však už jdu otevřít.“ A spěchá dolů po schodech, aby otevřela dveře. Tam stojí moje kamarádka (ano, přece jen jednu mám), která bydlí jen o dva baráky výš než my a každé ráno s námi chodí do školy, aby nemusela jít sama. Je o rok mladší než já, a tak se vlastně moc nevidíme. Ale taky hraje na klavír a někdy spolu cvičíme.

Ted' stojí přede dveřmi a hlásí, že venku prší. Maminka si povzdechne a utíká po schodech nahoru do bytu, aby vystrachala deštníky. Pak nás všechny fofrem žene po schodech dolů a ven před barák. Zamyká a popohání to své hejno, aby jí neujel autobus. Kiki se culí. „Teto? Tomášek nemá botičky...“

Všichni se podíváme, kam se kouká. Můj nejmladší bráška tam stojí jen v ponožkách, už ted' nasáklých deštěm, který se na nás valí ze zataženého nebe. Náš dům stojí na kopci, takže se potoky vody hrnou silnicí dolů a vypadá to docela strašidelně.

Maminka zaúpí. Popadne klíče, odemkne a pak popadne brášku. Utíká zpátky nahoru, hledá náhradní ponožky a už ted' ví, že autobus nejspíš bude dobíhat na poslední chvíli. Jenže mně to připadá tak strašně vtipné, že se rozchechtám. Kiki se směje se mnou a můj druhý brácha, Honza, se řehťá taky.

Maminka se tomu bude smát až později – znám ji. Bude tu historku vyprávět každé své kamarádce a bude se smát společně s nimi. Ted' má ke smíchu daleko, popohání nás před sebou a spěcháme do školky, kde se maminka rozloučí s Tomáškem. Před školou se rozloučí i s námi ostatními. Honza

zamíří kolem hlavní budovy po schodech nahoru k přístavbě. Letos začal chodit teprve do první třídy, ačkoli je jen o tři roky mladší než já. Kiki se se mnou neochotně rozloučí a jde za ním nahoru. Já už do přístavby nechodím. Nahoře jsou jen první tři třídy, od čtvrté třídy už chodíme do velké školy. Ještě o prázdninách mě to děsilo. Bála jsem se, zdály se mi příšerné sny o tom, jaké to tu bude. Ale není to zase až tak špatné. Moje představy byly určitě daleko horší než skutečnost.

Dívám se za Kiki a za bráchou a stojím kousek stranou od ostatních. To už maminka profrčí kolem nás a sprintuje k zastávce. Děti vedle mě se pochechtávají, protože to vypadá legračně. Vlastně mou maminku znají jen takhle: v neustálém spěchu.

A mně to najednou vůbec vtipné nepřijde. Kdybych ráno vstala o něco dřív, tak by teď maminka nemusela utíkat na autobus. Kdyby – ale vím, že ráno na všechny tyhle myšlenky zapomenu a z postele mě maminka bude vyhánět úplně stejně jako vždycky. Ale copak za to můžu? Já tak nerada vstávááááám!

Rozhlížím se kolem sebe a hledám někoho z naší třídy. Uhladím si sáčko a popadnu svůj školní batoh, abych se přidala ke spolužákům. Víím, že mi to sluší. Vlasy mám lehce vlnité od copánků, které mi na noc maminka zapletla, a spadají mi po zádech až k pasu. Delší vlasy nikdo z naší třídy nemá. Mám vlasy blondáté, po mamince. Jen o moc delší a taky jich mám víc. I oči mám maminčiny. Světle modré. Přála bych si, aby byly výraznější, ale nic nenadělám. Jaké mi je příroda nadělila, takové jsou.

Dnes mě ale nikdo nepřehlédne. Kalhoty i sáčko jsou ušité z červené látky. Vypadá jako riflovina, ale je měkčí. Babička je moc šikovná. Maminka šít neumí. Asi i proto, že ji to vlastně vůbec nebaví. Babičku to baví a pořád mi něco šije. Holky mi to skoro pokáždé závidí.

I dnes vidím, jak se Adéla zachmuří. Žije jen s maminkou a většinou nosí obnošené věci, které dostane od jiných. My také zrovna nemáme na rozdávání, ale protože jsem nejstarší, maminka mi sem tam koupí něco nového. Adéla, jak jinak, závidí.

Ostatní holky se ke mně seběhnou a obdivují kalhoty i sáčko. Jsem šťastná jako ještě nikdy. Připadám

si jako Popelka, která rozlouskla svůj první oříšek. Konečně si mě někdo všímá! I kluci se na mě po očku dívají. Ti samozřejmě mlčí. Ale Dominik na mě mrkne a já vím, že se mu líbí, co vidí.

I když je to kluk, občas přijde k mé lavici a povídáme si spolu. Není to stejné jako s holkou. Nemůžu mu říct, co mě ve skutečnosti trápí nebo na co myslím, protože by to nepochopil. Je to kluk, proboha. A ti to mají hodně jinak.

Ale někdy, když společně jdeme ze školy domů, si docela hezky povídáme a já ho často chodím doprovázet. Bydlí totiž daleko za naší vesnicí, na samotě, a do školy to má hodný kus cesty.

Zazvoní a my se hrneme dovnitř. Všude se ozývá smích, děti se pošťuchují, strkají do sebe, šatny jsou malé a dětí je tu spousta. V tom zmatku do mě někdo strčí a já se marně snažím udržet rovnováhu. Mávám kolem sebe bezmocně pažemi, snažím se něčeho chytit – ale padám. Do někoho vrazím, a když zvednu oči vzhůru, vidím Adélin uzavřený obličej. Zachytí mě a já už se chci usmát a poděkovat jí. Ale ona se jen ušklíbne, pustí mě a o krok ustoupí. Pak se opatrně rozhlédne, jestli se někdo dívá.